

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/15/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716211969
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5716211969.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, XXX XX N., zastúpená splnomocneným zástupcom Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, v konaní o zaplatenie 2.115,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10Csp/92/2016-168 zo dňa 23. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10Csp/92/2016-168 zo dňa 23. augusta 2017 vo výroku I. a vo výroku IV. p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti (výrok II. a III.) zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10Csp/92/2016-168 zo dňa 23. augusta 2017 n e d o t k n u t ý.

Žalobca n e m á voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 025,46 € spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.055,46 Eur od 01.10.2016 do 18.10.2016 a 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.025,46 Eur od 19.10.2016 do zaplatenia, všetky do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobu v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 803,09 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 833,09 Eur od 21.09.2016 do 18.10.2016 a 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 803,09 Eur od 19.10.2016 do zaplatenia zamietol (výrok II.) a vo zvyšnej časti konanie zastavil (výrok III.). Žiadnej zo sporových strán ani osobitnému subjektu v konaní právo náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 14.10.2016 sa pôvodný žalobca (obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.115,31 Eur spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 26.10.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Uznesením č.k. 10Csp/92/2016-46 zo dňa 08.02.2017 súd pripustil zmenu subjektu tak, že na strane žalobcu vystúpil z konania pôvodný žalobca (spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) a na jeho miesto do konania vstúpil terajší žalobca, t.j. spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.03.2017. Uznesením č.k. 10Csp/92/2016-138 zo dňa 15.06.2017 súd pribral do konania ako osobitný subjekt na strane žalovanej Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962.

4. Prvoinštančný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaná ako dlžníčka s pôvodným žalobcom spísala dňa 08.08.2012 žiadosť o poskytnutie Najľahšej pôžičky. Z tejto Žiadosti vyplynulo, že žalovaná žiadala o pôžičku typu Najľahšia pôžička vo výške 2.000,00 Eur pri termíne konečnej splatnosti v august 2017, celkových nákladoch spotrebiteľa vo výške 1.742,80 Eur a celkovej sume pôžičky 3.742,80 Eur, výška splátky s poistením vo výške 64,19 Eur a bez poistenia vo výške 62,38 Eur, v počte splátok 60, pri sadzbe poistenia 2,90 % a mesačnej výške poistenia 1,81 Eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 32 % RPMN, 32 % ročne a priemernej hodnote RPMN 21,68 %. Na formulári Žiadosti o poskytnutie Najľahšej pôžičky mimo generálií zmluvných strán a údajoch o požadovanej pôžičke, ktoré boli uverejnené v časti IV. žiadosti, bola časť V. venovaná dojednaniu poistenia schopnosti splácať pôžičku, kde si žalovaná dohodla poistenie v základnom súbore. Súd mal preukázané, že žalovaná mala možnosť využiť aj splácanie pôžičky, alebo poskytnutie pôžičky bez poistenia, nakoľko takáto možnosť bola uvedená inej časti Žiadosti (časť V.). Žalovaná požiadala o poskytnutie pôžičky prevodom na jej účet (časť VI.), pričom splácanie splátok žiadala formou poštových poukázok (časť VII.). V časti IX. Žiadosti bolo obsiahnuté vyhlásenie zmluvných strán, podľa ktorého v prípade akceptácie Žiadosti/Návrhu klienta (žalovanej) na uzavretie zmluvy, sa spoločnosť zaväzuje, že poskytne klientovi za podmienok dohodnutých v tejto žiadosti, všeobecných obchodných podmienkach, peňažné prostriedky, teda spotrebiteľský úver a klient sa zaväzuje, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky. Neoddeliteľnou súčasťou Žiadosti a po jej akceptácii Zmluvy, sú všeobecné obchodné podmienky, formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a formulár Informácie o finančnom sprostredkovaní. Žalovanej boli poskytnuté aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, z ktorých navyše vyplýva termín splátok do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, pričom termín splatnosti istiny a úroku je totožný s dátumom splatnosti mesačnej anuitnej splátky, ktorá pozostáva zo splátky istiny a úroku. Súčasťou zmluvy o pôžičke mali byť aj všeobecné poistné podmienky pre poistenie schopnosti splácať úverové splátky a všeobecné obchodné podmienky veriteľa (pôvodného žalobcu). Uvedené dokumenty boli žalovanej odovzdané pri spísaní Žiadosti o pôžičku a mali byť súčasťou Žiadosti žalovanej o poskytnutie pôžičky a po akceptácii Žiadosti súčasťou Zmluvy o pôžičke. K akceptácii Žiadosti zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo listom, ktorým žalovanej oznámil, že jej Žiadosť o poskytnutie Najľahšej pôžičky č. 7112248 bola dňa 15.8.2012 schválená, v dôsledku čoho došlo k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí Najľahšej pôžičky medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu. V akceptačnej listine právneho predchodcu žalobcu, ktorá tvorí súčasť uzatvorenej Zmluvy, je uvedená výška pôžičky v sume 2.000 Eur, celková suma pôžičky 3.742,80 Eur, celkové náklady spotrebiteľa 1.742,80 Eur, splátka bez poistenia 62,38 Eur, splátka s poistením 64,19 Eur, počet splátok 60, ročná úroková sadzba 32 %, RPMN 32 %, údaj o priemernej hodnote RPMN absentoval, ako termín konečnej splatnosti bol uvedený august 2017. V akceptačnom liste je ďalej uvedené, že splatnosť prvej mesačnej splátky je ku 20.09.2012 a splatnosť každej nasledujúcej splátky je v zmysle dohodnutých zmluvných ustanovení k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikla platná úverová zmluva, nakoľko jej návrhom bola zo strany žalovanej žiadosť o poskytnutie Najľahšej pôžičky a zo strany pôvodného veriteľa tzv. akceptačný list. Písomné prejavy zmluvných strán však neobsahovali konsenzus v tak dôležitej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, akou je zhoda v priemernej hodnote RPMN. V návrhu Zmluvy (Žiadosť žalovanej o poskytnutie pôžičky) bola uvedená priemerná hodnota RPMN 21,68 %, pri akceptácii (akceptačný list právneho predchodcu žalobcu) tento údaj absentoval. Súd sa však nestotožnil s tvrdeniami žalovanej sporovej strany o nedostatku iných obligatórnych náležitostí Zmluvy. Žalovaná mala k dispozícii Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli súčasťou jej Žiadosti, a teda spolu s nimi vzhľadom na obsah akceptačného listu veriteľa došlo podľa presvedčenia súdu k dojednaniu všetkých obsahových náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere mimo dojednania, alebo zhodného uvedenia priemernej hodnoty RPMN, ktorá je náležitosťou vyžadovanou v zmysle § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Z uvedeného dôvodu, pre absenciu obligatórnej náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z. považoval súd úver poskytnutý žalovanej právnym predchodcom žalobcu za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Žalovanej tak vznikla povinnosť vrátiť žalujúcej sporovej strane len sumu, ktorú nevrátila z poskytnutej istiny vo výške 2.000,00 Eur. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd zistenú aj tú skutočnosť, že žalovaná uhradila veriteľovi do času pred podaním žaloby vo veci celkovo sumu 577,71 Eur. Ak potom mala žalovaná zaplatiť z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutej pôžičky len sumu 2.000,00 Eur v 60 mesačných splátkach, výška jednej splátky predstavuje sumu 33,33 Eur. V čase od augusta 2012 do 30.09.2013, keď po tomto dni už žalovaná nezaplatila žiadnu splátku, by mala žalovaná celkovo zaplatiť žalobcovi pri výške splátky 33,33 Eur mesačne sumu 433,29 Eur, čo

predstavuje 13 splátok. V čase od 30.10.2013 do 30.9.2016 mala žalovaná celkovo zaplatiť 36 splátok po 33,33 Eur, t.j. sumu 1.199,88 Eur. Titulom nepremičaných splátok dlhu by žalobca mohol žiadať len splátky, ktoré sa stali zročné tri roky pred podaním žaloby na súd, teda splátky, ktoré boli zročné v období od 20.10.2013 do 20.9.2016. Zo sumy, ktorú žalovaná celkovo zaplatila žalobcovi vo výške 577,71 Eur možno len sumu 433,29 Eur započítať na to, čo by žalobcovi patrilo titulom jednotlivých splátok vo výške 33,33 Eur ku dňu 30.9.2013 a zvyšok sumy, ktorý predstavuje sumu 144,42 Eur, je nutné započítať na nároky žalobcu, ktoré sa stávali zročné od 20.10.2013 do 20.09.2016, kedy mal pri predpokladanej výške 33,33 Eur a ich počte 36 v tomto období, nárok na sumu 1.199,88 Eur. Ako totiž vyplývalo z jednotlivých podaní žalujúcej sporovej strany, žalobou boli uplatnené nároky, ktoré sú zročné do 20.09.2016. Ak teda v období od 20.10.2013 do 20.09.2016 mala žalujúca sporová strana zročné splátky v celkovej výške 1.199,88 Eur, od ktorých je ale nutné odpočítať preplatok v sume 144,42 Eur ako sumu, ktorú žalovaná nad povinný rámec plnila veriteľovi do 20.10.2013, potom nárok žalujúcej sporovej strany na zročné splátky do 20.9.2016 predstavuje sumu 1.055,46 Eur. Súd zároveň reagoval aj na tvrdenie žalobcu, ktorý zohľadňoval aj platbu vo výške 30 Eur uskutočnenú v prospech záväzku inou osobou než je osoba žalovanej, ktorý mala žalovaná voči žalobcovi k 19.10.2016. S prihliadnutím na uvedené súd žalobcovi titulom dlžnej istiny úveru, na ktorý má žalobca ako právny nástupca pôvodného veriteľa nárok za obdobie od 20.10.2013 do 20.09.2016, priznal sumu 1.025,46 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne tak, ako žalobca žiadal od 21.09.2016 do 18.10.2016 zo sumy 1.055,46 Eur a s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.025,46 Eur (zohľadňujúc platbu vo výške 30,00 Eur zo dňa 19.10.2016) od 19.10.2016 do zaplatenia. Vo vzťahu k zamietavému výroku (výrok II.) v časti uplatneného nároku súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu nemohol zosplatiť dlh predžalobnou upomienkou zo dňa 16.10.2013 pre neplnenie jednotlivých splátok zo strany žalovanej, nakoľko takéto oprávnenie veriteľa vyžaduje v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka dohodu zmluvných strán, ktorú Zmluva o spotrebiteľskom úvere, či už v Žiadosti žalovanej alebo v akceptačnom liste právneho predchodcu žalobcu, prípadne vo všeobecných obchodných podmienkach veriteľa neobsahovala. Žalobca ako veriteľ, resp. jeho predchodca v konaní nepreukázali, že by si počínali v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, na základe čoho tzv. predžalobná upomienka, ktorou pôvodný veriteľ vyzval žalovanú na zaplatenie zvyšku dlhu jednorázovo, nemohla spôsobiť zmenu Zmluvy, pokiaľ ide o spôsob splácania úveru. Žalovaná je preto stále v omeškani s úhradou splátok, ktoré boli zročné po 20.09.2016 a na ktoré žalobca neuplatnil nárok, na základe čoho súd zamietol žalobu v časti, kde žalujúca sporová strana požadovala istinu vyššiu za jednotlivé obdobia uvedené v žalobe pre jej nedôvodnosť. Žalujúca sporová strana v priebehu konania postupne obmedzila svoj nárok, keďže upustila od uplatňovania nároku na premlčané splátky, resp. požadovala úroky z omeškania v nižšej sadzbe a za kratšie obdobie, než žiadala v pôvodnej žalobe. Z tohto dôvodu okresný súd vo zvyšku uplatneného nároku konanie v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, keďže žiadna zo strán v konaní nebola celkom úspešná a pomer úspechu a neúspechu sporových strán sú približne rovnaké.

6. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zrušenia vo výroku I. o uloženej povinnosti a žiadala v tejto časti vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bola toho názoru, že pohľadávka, ktorá tvorí žalobou uplatnený nárok, bola na aktuálneho žalobcu postúpená jeho právnym predchodcom na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.08.2016, t.j. ku dňu 31.08.2016. Žalobu však podal na súd pôvodný veriteľ (spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.) dňa 14.10.2016, teda v čase, keď už nebol veriteľom predmetnej pohľadávky. Aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby tak mal byť nový majiteľ pohľadávky, t.j. aktuálny žalobca - spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o.. S poukazom na konštatovanie súdu o tom, že nedošlo k zosplateniu celého dlhu a žalovaná je preto stále v omeškani s úhradou splátok, ktoré boli zročné po 20.09.2016 a na ktoré žalobca neuplatnil nárok, bola odvolateľka toho názoru, že v spore nie je vyriešená otázka, ktorá spoločnosť bola vlastne vecne legitimovaná na podanie žaloby. Ak podľa záveru súdu prvej inštancie nedošlo k predčasnému zosplateniu úveru predžalobnou upomienkou dňa 16.10.2013, vecnú legitímáciu na podanie žaloby v tom prípade mal pôvodný žalobca, avšak len na zročné splátky v období od 20.10.2013 do 14.10.2016 (kedy bola žaloba doručená na súd), a to vo výške 1.199,88 Eur (36 splátok x 33,33 Eur) a nie na žalovanú sumu 2.115,31 Eur s príslušenstvom. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 31.08.2016 medzi pôvodným žalobcom a žalobcom aktuálnym zároveň nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu celej pohľadávky, vrátane Úverovej zmluvy a jej neoddeliteľných súčastí, ale len k postúpeniu už zročných splátok bez Úverovej zmluvy a jej neoddeliteľných súčastí. Predmetná Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 31.08.2016 je z uvedeného dôvodu neplatná. Za nesprávne považovala odvolateľka aj rozhodnutie súdu,

ktorý priznal žalobcovi spolu s istinou aj úrok z omeškania vo výške 8,00 % od 01.10.2016, keď úrok mal byť priznaný vo výške 5,00 % ročne. Namietala aj súdom konštatovanú platnosť vzniku Zmluvy. Žiadosť žalovanej zo dňa 08.08.2012 predstavuje jednostranný úkon spotrebiteľa (Návrh na uzavretie zmluvy) a Potvrdzujúci list veriteľa o schválení žiadosti dňa 15.08.2012 (ktorý žalovaná považuje za dodatočne vyhotovený, keďže nebol žalovanej ani doručený), predstavuje jednostranný úkon dodávateľa, t.j. protinávrh na uzavretie zmluvy, pretože žiadané a schválené údaje sú rozdielne. Nakoľko nemohlo dôjsť medzi účastníkmi k uzavretiu platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzťah medzi žalobcom a žalovanou je potrebné posudzovať podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Veriteľ (predchodca žalobcu) poskytol žalovanej sumu 2.000,00 Eur a žalovaná mu zaplatila sumu 577,71 Eur. Potencionálne tak na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1 422,29 Eur, ktoré by mala žalovaná vydať (vrátiť) žalobcovi. V danom prípade mal súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu premlčania nároku žalobcu podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, na ktorú skutočnosť (premlčanie) mal súd prihliadať z úradnej povinnosti (ex officio). Subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi, vzhľadom na neplatne uzavretú Úverovú zmluvu, plynúť dňom poskytnutia finančných prostriedkov dňa 16.08.2012, a teda uplynula dňa 16.08.2014. Žalobca žalobu na súd podal dňa 14.10.2016, teda po uplynutí 2 ročnej premlčacej doby a aj trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na základe čoho mal súd žalobu zamietnuť. Zdôraznila, že aj v kontexte Všeobecných zmluvných dojednaní právneho predchodcu žalobcu niet pochýb o tom, že pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadiska jej formy sa v danom prípade vyžaduje písomná forma, a ďalej, pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, ktoré podmienky splnené neboli. Žalovaná ďalej konštatovala, že hoci sa údaje v Žiadosti o pôžičku zhodujú s údajmi o jej schválení (akceptačný list) okrem hodnoty priemernej hodnoty RPMN, sadzby poistenia a mesačnej výšky poistenia vo výške 1,81 Eur, ktoré v akceptačnom liste rovnako ako priemerná hodnota RPMN uvedené nie sú, údaje o výške pôžičky môžu byť odlišné a zotrvávala na závere o neplatnosti zmluvy. Údaje o schválenej pôžičke v čase, kedy žiadosť o pôžičku podpisoval dlžník (žalovaná), vôbec neboli obsahom Žiadosti, a preto ich dlžník (žalovaná) písomne akceptovať nemohol. Žalovaná dňa 08.08.2012 podpísala iba Žiadosť o poskytnutie pôžičky, teda návrh na uzavretie zmluvy. Spotrebiteľský úver, pri podpise žiadosti žalovanou, nebol predchodcom žalobcu individualizovaný všetkými podstatnými náležitosťami z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Nové údaje, alebo absencia existujúcich údajov takéto vyjadrenie predchodcu žalobcu smerom k žalovanej predstavuje de facto nový návrh na uzavretie zmluvy, pričom nebolo v konaní preukázané, či žalovaná takýto nový návrh akceptovala. Poukázala aj na číselná označenie Žiadosti o pôžičku (3580535238), ktoré sa nezhoduje s označením akceptačného listu označeného číslom 7112248, a keďže tento potvrdzujúci list nebol žalovanej doručený, nie je ani preukázané, či týmto potvrdzujúcim listom bolo skutočne mienené potvrdiť Žiadosť o pôžičku, ktorú žalovaná podpísala. Žalovaná v konaní uviedla, že dôvodom jej platobnej neschopnosti bola strata zamestnania. Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 04.09.2017 vyplýva, že žalovaná bola skutočne vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie v období od 21.06.2013 do 01.11.2013 vrátane a od 12.02.2014 jej evidencia trvá. Vzhľadom na nemajetnosť a platobnú neschopnosť žalovaná žiadala, aby súd povolil zaplatiť priznaný nárok v mesačných splátkach, ktorej žiadosti súd nevyhovel. V rámci podaného opravného prostriedku preto žiada, aby odvolací súd povolil priznaný nárok splácať v mesačných splátkach po 20,00 Eur. Za nepreskúmateľné a pre nedostatok dôvodov aj nezrozumiteľné považuje odvolateľka odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré podľa jej názoru nespĺňa požiadavky v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa zároveň v rámci odôvodnenia nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami týkajúcimi sa nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, neplatnosti zmluvy a premlčaného nároku bezdôvodného obohatenia žalobcu.

7. Žalobca na odvolanie žalovanej, ktoré mu bolo doručené dňa 14.12.2017, nereagoval.

8. Dňa 27.12.2017 bolo súdu doručené podanie žalovanej, ktorá odvolala plnú moc v konaní udelenú svojmu predchádzajúcemu právnomu zástupcovi v konaní, splnomocnila na zastupovanie v konaní svojho aktuálneho právneho zástupcu a odvolala súhlas s vystupovaním osobitného subjektu - Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, na žalovanej sporovej strane.

9. Krajský súd v Žiline, akceptujúc odvolanie súhlasu žalovanej na vystupovanie Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov na žalovanej sporovej strane, uznesením sp. zn. 6Co/15/2018 zo dňa 20.03.2019 rozhodol tak, že Doručením písomného oznámenia žalovanej zo dňa 30.10.2017 Krajskému súdu v Žiline o odvolaní súhlasu žalovanej na vstup subjektu Občianske združenie

Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962 do konania ako osobitný subjekt, zanikli účinky uznesenia Okresného súdu Martin č.k. 10Csp/92/2016-138 zo dňa 15.06.2017, ktorým bolo Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962 pribraté do konania ako osobitný subjekt na ochranu práv žalovanej. Predmetná uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.04.2019.

10. Výzvou zo dňa 24.04.2019 odvolací súd vyzval sporové strany na vyjadrenie k možnej aplikácii ust. § 17 a § 20 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 31.12.2016 odvolacím súdom, ktoré v konaní pred prvoinštančným súdom neboli použité.

11. Žalovaná v reakcii na výzvu súdu uviedla, že žalobca si pohľadávku pôvodného veriteľa uplatňuje z titulu postúpenia pohľadávky. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania. Postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom) a treťou osobou (postupníkom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom, nadobúda pohľadávku (s príslušenstvom a právami s ňou spojenými). Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinnom v čase postúpenia pohľadávky. Podľa tohto ustanovenia môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená, ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej postúpenie pohľadávky podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o postúpenie pohľadávky neplatné od počiatku a jeho neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnom postúpení pohľadávky, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. Žalobca nie je nositeľom uplatneného nároku voči žalovanej z dôvodu, že v tomto prípade nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky nakoľko žalobca nepreukázal, že pohľadávka žalobcu bola zosplatnená. Žalobca súdu nepredložil dôkaz, ktorým by hodnoverne preukázal, že došlo k zosplatneniu úveru, naviac, žalobca súdu nepredložil dôkaz, ktorým by hodnoverne preukázal, že predžalobná upomienka bola doručená (resp. doručovaná) žalovanej. Vzhľadom k tvrdeniam žalobcu o zosplatnení úveru bolo jeho povinnosťou predložiť dôkaz o tom, že zosplatnenie sa dostalo do dispozičnej sféry žalovanej, resp. že jej oznámenie o zosplatnení bolo doručované. V tomto prípade sa tak nestalo, preto súd nemal preukázané zosplatnenie úveru a nemohol naň prihliadať. Z tohto dôvodu súd nepovažoval predmetný spotrebiteľský úver za zosplatnený pre neunesenie dôkazného bremena. Zároveň v danom prípade žalobca netvrdil a už vôbec nepreukázal, že jeho právny predchodca zaslal žalovanej výzvu pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že právo banky na postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi tretej osobe vznikne až po splnení zákonných podmienok, t.j. omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní napriek písomnej výzve na plnenie. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok (vo vzťahu k tejto pohľadávke) podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie

predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku. Predmetné ustanovenie nemá charakter len ochrany bankového tajomstva, podľa obsahu nejde len o bankové tajomstvo v zmysle úpravy podmienok sprístupnenia neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale o nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýva doručenie písomnej výzvy na plnenie žalovanej pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok, táto zmluva je tak v časti postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanej na žalobcu neplatná pre rozpor so zákonom, pretože bez preukázania doručenia písomnej výzvy na plnenie žalovanej pred uzavretím uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo v prejednávanej spore preukázané splnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky voči žalovanej z uzavretej zmluvy na žalobcu ako tretiu osobu; žalobca preto spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa zmluvou o postúpení pohľadávok platne nenadobudol. Na podporu svojich tvrdení poukázala žalovaná na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo 26/2017. Nad rámec výzvy poukázala aj na spornú Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky. Žalovaná predložila súdu prvej inštancie originál „Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky“ z ktorej jasne vyplýva, že túto žalovaná podpísala spolu so sprostredkovateľom dňa 08.08.2012, t.j. na žiadosti figurujú len dva podpisy (žalovanej a sprostredkovateľa). Pôvodný žalobca však predložil súdu inú Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky, na ktorej je pečiatka pôvodného veriteľa a ďalší podpis sprostredkovateľa. Takto upravená Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky sa do dispozičnej sféry žalovanej nedostala, čo žalovaná sama namietala v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom svoje tvrdenie preukázala súdu predložením originál Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky. Zo Žiadosti o poskytnutie najľahšej pôžičky vyplýva, že žalovaná žiadala o poskytnutie pôžičky spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie č. 12, Kežmarok. Podľa čl. X. (Sprostredkovateľ) sprostredkovateľ potvrdzuje prevzatie dokladov od Klienta uvedených v čl. III.. Ako sprostredkovateľ je označený R. K. číslo I. XXXXX. . Podľa čl. XI. (Podpis žiadosti) na žiadosti sa nachádza podpis žalovanej (Klienta) dňa 08.08.2012 a podpis Sprostredkovateľa tiež dňa 08.08.2012. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. Kežmarok v mene spoločnosti konali spoločne dvaja členovia predstavenstva. Sprostredkovateľ znamená fyzickú osobu alebo právnickú osobu, ktorá na základe zmluvy so spoločnosťou vyvíja činnosť smerujúcu k uzatvoreniu zmluvy alebo uzatvára zmluvy za a v mene spoločnosti. Sprostredkovateľskou zmluvou sa sprostredkovateľ zaväzuje obstarat' záujemcovi za odmenu uzavretie zmluvy a záujemca sa zaväzuje sprostredkovateľovi poskytnúť odmenu vtedy, ak bol výsledok dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa. Žalovaná na predtlačenom formulári právneho predchodcu žalobcu, označenom ako „Žiadosť o poskytnutie najľahšej pôžičky“ adresovala písomný návrh na uzavretie zmluvy, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky. Zmluva znamená zmluvu uzavretú medzi klientom a spoločnosťou. Spoločnosť koná vo vzťahu ku klientovi spôsobom vyplývajúcim z obchodného registra alebo z interných predpisov alebo prostredníctvom sprostredkovateľa. Z predmetnej Žiadosti však nevyplýva, že by sprostredkovateľ bol splnomocnený (poverený) na uzatvorenie tejto Žiadosti, ako aj na prevzatie dokladov klienta uvedených v čl. III. tejto žiadosti spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie, že menovaný sprostredkovateľ bol oprávnený konať za spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. (napr. Sprostredkovateľskú zmluvu, splnomocnenie, atď...), keďže na predmetnej žiadosti - návrhu zástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. nie je vôbec podpísaný. Zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky tak so žalovanou uzavrel sprostredkovateľ R. K. pričom z tohto právneho úkonu vznikli práva a povinnosti priamo sprostredkovateľovi, zatiaľ čo medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou žiadny právny vzťah nevznikol, pretože na zmluve sa nenachádza žiaden podpis zástupcu spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.. Okrem toho, žalovaná má pochybnosti o tom, či menovaný sprostredkovateľ mal vôbec uzavretú sprostredkovateľskú zmluvu so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a či bol vôbec oprávnený konať v mene spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., z čoho vyplývajú aj pochybnosti, či finančné prostriedky z pôžičky vôbec poskytla žalovanej spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s.. Súd prvej inštancie vyvodil „platnosť zmluvy“ z predloženého dôkazu žalobcom, označeného ako „Vážená/ý pani/pán“, ktorý sa má javiť ako „Potvrdzujúci list“, a ktorý má byť súčasťou Zmluvy. Predložený dôkaz však nie je vôbec datovaný, teda nie je zrejmé, kedy mal právny predchodca žalobcu tento list vyhotoviť a kedy mal byť údajne doručený žalovanej. Žalobca totiž nepredložil ani len podací hárok, ktorým by bolo preukázané, že tento údajný „Potvrdzujúci list“ bol žalovanej doručovaný, a preto tento dôkaz považujeme za taký istý podvrh, akým je aj žalobcom predložená Žiadosť. Okrem toho, prvú splátku neuhradila žalovaná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., ale sprostredkovateľovi. Javí sa, že Zmluva o poskytnutí najľahšej pôžičky č. 3580535238 nevznikla na základe zhodného prejavu vôle

medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou, ako zmluvných strán, žalovaná má za to, že žaloba nie je podaná dôvodne.

12. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 17.05.2019.

13. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku I., ktorým súd uložil žalovanej povinnosť plniť žalobcovi a v závislom výroku IV. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti (výroky II. a III.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovanej formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalovanej za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

17. Odvolateľka v rámci podaného odvolania produkovala viacero nových skutkových tvrdení a hmotnoprávných námietok, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neboli vznesené. Rovnako pristúpila k popretiu niektorých skutkových tvrdení protistrany až v rámci podaného odvolania, t.j. vo fáze odvolacieho konania. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné upriamiť pozornosť na nemožnosť takéhoto použitia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré Civilný sporový poriadok, pri ich predkladaní súdu až v odvolacom konaní, súhrnne označuje ako „novoty v odvolacom konaní“. Pozitívny výpočet výnimiek z nemožnosti použitia novôt v odvolacom konaní je uvedený v ustanovení § 366 CSP, v prejednávanej spore však nebola splnená ani jedna z tam uvedených.

18. Na uvedenom závere odvolacieho súdu nič nemení ani zistený stav, keď s prihliadnutím na predložené dôkazné prostriedky a v konaní zistený charakter právneho vzťahu uzatvoreného medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je nepochybné, že sa jedná o vzťah spotrebiteľský. Na sporové konanie, v ktorom vystupuje ako subjekt na niektorej zo sporových strán spotrebiteľ, sa viažu procesné osobitosti upravené v odsekoch § 290 až § 300 Civilného sporového poriadku. Jednou z osobitostí procesného postupu súdu pri spotrebiteľskom spore je nemožnosť aplikovať ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania vo vzťahu k sporovej strane, na ktorej vystupuje spotrebiteľ. Uvedené ustanovenie sa však v spotrebiteľskom spore nepoužije, pokiaľ je spotrebiteľ zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 CSP). V prejednávanej veci zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP nastala na pojednávaní konanom dňa 23.08.2017 vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania, kedy bola žalovaná (spotrebiteľ) zastúpená advokátom (spoločnosťou Podhorský & Partners, s. r. o., ktorá v zmysle predmetu svojej činnosti poskytuje právne služby podľa zákona o advokácii). Z uvedeného dôvodu sa ustanovenie § 296 CSP o koncentrácii konania, predstavujúce potencionálny dopad na predkladanie prostriedkov procesnej obrany a útoku spotrebiteľa aj po „skoncentrovaní“ spotrebiteľského sporu, v zmysle § 291 ods. 3 CSP z vyššie uvedeného dôvodu nepoužije.

19. Odvolateľka v podanom opravnom prostriedku namietala aktívnu vecnú legitímáciu pôvodného žalobcu, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., z dôvodu, že k postúpeniu pohľadávky, od ktorej sa žalobou uplatňovaný nárok odvíja, došlo v zmysle Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 31.08.2016 predloženej do konania právnym predchodcom žalobcu, pričom žaloba bola na súde podaná uvedenou spoločnosťou až dňa 14.10.2016, teda v čase, keď už nebola veriteľom predmetnej pohľadávky. Uvedená argumentácia odvolateľky neobstojí, nakoľko preskúmaním Rámcovej zmluvy zo dňa 31.08.2016 tvoriacej súčasť predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že každá pohľadávka, ktorej sa Rámcová zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a aktuálnym žalobcom týka, sa postupuje individuálne, k dátumu postúpenia (článok 2 odsek 2.4 Rámcovej zmluvy) s tým, že dátumom postúpenia pre potreby Rámcovej zmluvy sa rozumie dátum, ku ktorému dôjde k doručeniu Žiadosti o postúpenie a prevod od postupcov postupníkovi (článok 1 odsek 1.1 Rámcovej Zmluvy). K postúpeniu pohľadávky v danom prípade nedošlo priamo podpisom Rámcovej zmluvy tak, ako to dátumovo tvrdí odvolateľka. Zároveň má odvolací súd z obsahu predloženého spisu preukázané, že právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 20.12.2016 oznámil žalovanej, že ku dňu 14.12.2016 došlo k postúpeniu pohľadávky, a zároveň jej oznámením uvedenej skutočnosti vznikla povinnosť plniť všetky povinnosti vyplývajúce z Úverovej zmluvy aktuálnemu žalobcovi. Uvedené podanie, označené ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky“, bolo žalovanej doručené dňa 22.12.2016, ktorú skutočnosť má súd preukázanú z nesporného tvrdenia žalovanej o tejto skutočnosti, ktoré produkovala pred prvoinštančným súdom v podaní označenom ako „Stanovisko k vyjadreniu žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žalobného návrhu, úprava petitu“ zo dňa 28.04.2017. Žalovaná zároveň postúpenie pohľadávky od právneho predchodcu žalobcu na aktuálneho žalobcu po začatí sporového konania počas celého konania pred prvoinštančným súdom nenamietala. K uplatneniu tejto hmotnoprávnej námietky (námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v čase podania žaloby) došlo až v rámci podaného odvolania, v súvislosti s čím krajský súd odkazuje na odseky 17. a 18. svojho rozhodnutia. Len na doplnenie odvolací súd odkazuje na § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 20.12.2016 adresoval žalovanej právnym predchodca žalobcu, t.j. postupca) a nadväzne na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 409/2013 z 11.09.2014 v spojení s rozhodnutím R 119/2003, podľa ktorého oznámenie postúpenia cedentom (doterajším veriteľom) zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení. Dlžník v zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva o postúpení bola uzatvorená. Za nerozhodné Ústavný súd označil aj to, či je oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky kryté kauzálnym vzťahom (titulom) medzi postupcom a postupníkom, t.j. zmluvou o postúpení pohľadávky.

20. Odvolaciu argumentáciu žalovanej o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu nemožnosti platného postúpenia celej pohľadávky posúdil odvolací súd ako nedôvodnú. V prejednávanej veci, pri postúpení pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a aktuálnym žalobcom boli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň, nakoľko bol vzťah uzatvorený medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou okresným súdom správne posúdený ako vzťah spotrebiteľský, odvolací súd prihliadol aj na splnenie zákonných podmienok v zmysle § 17 v spojení s § 20 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 31.12.2016. Postupca, t.j. spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., mal až do svojho zániku a výmazu spoločnosti z Obchodného registra SR dňom 01.01.2018 v predmete svojej činnosti (okrem iného) „poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom“ a „poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov“, postupník, spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., má v predmete svojej činnosti rovnako uvedené (okrem iného) „poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov“. Postúpeniu pohľadávky sa v danom prípade netýkalo zákonné obmedzenie upravené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, nakoľko subjekty v konaní vystupujúce na žalujúcej sporovej strane, medzi ktorými k postúpeniu pohľadávky došlo, neboli v rozhodnom čase bankami v zmysle § 2 ods. 2 predmetného zákona.

21. Odvolateľka v podanom opravnom prostriedku namietala vznik zmluvného vzťahu medzi ňou a právnym predchodcom žalobcu, primárne poukazujúc na absenciu písomnej formy Zmluvy. So všetkými námietkami týkajúcimi sa pochybností žalovanej o platnom kontraktačnom procese, vznesenými žalovanou pred prvoinštančným súdom, sa riadnym spôsobom vysporiadal už prvoinštančný súd. Krajský súd, ako súd odvolací, sa s právnymi závermi okresného súdu o tom, že medzi právnym

predchodcom žalobcu a žalovanou bola Zmluva, na podklade ktorej si žalobca v konaní uplatňuje voči žalovanej svoje nároky, uzatvorená platne, aj keď s obsahovými nedostatkami, majúcimi za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy, v plnom rozsahu stotožňuje. S prihliadnutím na stav, keď v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v riešenej problematike, s poukazom na odsek 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku. K novým skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa žalovanou tvrdenej neplatnosti uzatvorenej Zmluvy, ktoré žalovaná produkovala v podanom odvolaní ako aj vo vyjadrení doručenom súdu ako reakcia na výzvu krajského súdu zo dňa 24.04.2019, odvolací súd opätovne odkazuje na odseky 17. a 18. svojho rozhodnutia, t.j. na procesný následok žalovanej pri predkladaní novôt v odvolacom konaní podľa § 366 CSP a contrario.

22. Pokiaľ žalovaná namietala výrokom I. nesprávne priznanú výšku úroku z omeškania vo výške sadzby 8,00 % ročne z dôvodu, že v občianskoprávných vzťahoch uzatvorených po 01.02.2013 je určená výška úroku z omeškania v sadzbe 5,00 %, krajský súd uvádza, že zmluvný vzťah, na poklade ktorého si žalobca uplatňuje svoje nároky voči žalovanej v tomto sporovom konaní, vznikol dňa 15.08.2012, t.j. v čase, keď predstavuje sadzba úroku z omeškania v občianskoprávných vzťahoch pri vzniku omeškania od 16.03.2016, a teda aj v období od 01.10.2016 resp. 19.10.2016, za ktoré priznal úroky z omeškania súd prvej inštancie žalobcovi, hodnotu 8,00 %. Súd prvej inštancie tak určil popri istine aj príslušenstvo tvorené úrokom z omeškania, ktoré je žalovaná povinná žalobcovi nahradiť, správne.

23. Ku námietke premičania, žalovanou opakovane znášanou aj v rámci konania na prvoinštancnom súde, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že s uvedenou hmotnoprávnou námietkou sa okresný súd riadnym spôsobom vysporiadal na pojednávaní konanom dňa 11.05.2017, pričom s otázkou premičania niektorých zo splátok dlhu sa vysporiadal aj v napadnutom rozsudku (bližšie bod 17. jeho odôvodnenia).

24. Z obsahu opravného prostriedku žalovanej vyplýva, že sa vo vzťahu k výrokom I. napadnutého rozsudku uloženej povinnosti nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku a produkovala vlastné právne závery, v značnej miere podporené novými skutkovými tvrdeniami, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nepoužila, ku ktorým mal podľa jej názoru odvolací súd dospieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalovanej k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštancný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a ku svojim záverom dospel v kontexte vykonaných dôkazov.

25. Za nedôvodné považoval krajský súd odvolacie námietky žalovanej týkajúce sa nepreskúmateľnosti a pre nedostatok dôvodov aj nezrozumiteľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku.

26. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia.

27. Ako už uviedol krajský súd vyššie, konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde tvorí jeden celok. Z daného faktu vychádza tak Európsky súd pre ľudské práva, ako aj Ústavný súd SR pri zaujímaní stanoviska, či postupom súdu v konkrétnej veci došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom/ bolo mu odopreté právo na súdnu ochranu. Inými slovami, odvolací súd je oprávnený korigovať určité

nedôslednosti v postupe a v rozhodnutí súdu prvej inštancie bez toho, aby prvoinštančné rozhodnutie muselo byť zrušené. Uvedené zodpovedá i právnej konštrukcii civilného sporového odvolacieho konania, ktoré nie je budované na kasačnom princípe (na rozdiel napríklad od konania v správnom súdnictve).

28. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

29. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa pri vyhotovovaní napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca (predtým jeho právny predchodca) domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, čo tvrdila žalovaná sporová strana, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej pri kreovaní právneho záveru obsiahnutého vo výrokovej časti napadnutého rozsudku vychádzal, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

31. Krajský súd sa oboznámil aj s dôvodmi uvádzanými žalovanou a nadväzujúcou žiadosťou o možnosť uloženie povinnosť žalobcovi splácať v mesačných splátkach po 20,00 Eur, pričom dospel k záveru, že v danom prípade nie je potreba takejto modifikácie výroku I. napadnutého rozsudku.

32. Ustanovenie § 232 ods. 3 veta druhá CSP umožňuje predĺžiť lehotu určenú na plnenie, a to bez výslovného obmedzenia. Výkladom a maiori ad minus je možné dospieť k záveru, že pokiaľ je možné stanoviť lehotu splatnosti fakticky v neobmedzenom rozsahu, potom nemôže byť v rozpore s právnou úpravou, ak tento rozsah súd prispôsobí potrebám žalobcu i žalovaného tak, že umožní dlh splácať v splátkach.

33. Na základe ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej sporovej strany, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovanou sporovou stranou, dobu, po uplynutí ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

34. Odvolací súd v danom prípade považuje rozhodnutie okresného súdu, ktorý žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.055,46 Eur s príslušenstvom v lehote 3 mesiacov, čím prihliadol na okolnosti prípadu a neuložil všeobecnú lehotu na plnenie troch dní v zmysle § 232 ods. 3 prvá veta za primerané a správne. Len na doplnenie krajský súd uvádza, že žalovaná svoje tvrdenie o nemajetnosti ďalej žiadnym spôsobom bližšie nezdôvodnila a súdu nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd nemohol v žiadnom prípade považovať len ničím nepodložené tvrdenie o nemajetnosti za dostatočným spôsobom preukázané také majetkové pomery žalovanej, na základe ktorých by bolo potrebné rozhodnutie prvoinštančného súdu v otázke splatnosti uloženej povinnosti modifikovať.

35. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovanej v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, a rovnako aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok IV.). Okresný súd správnym postupom podľa § 262 ods. 1 CSP ustálil rozsah (ne)úspechu sporových strán v konaní, ktorý vyhodnotil pri porovnaní so žalobou uplatneným nárokom ako pomerne rovnaký.

36. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výroky II. a III.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcovi v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

38. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).